

ת"פ 56373/03/17 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 56373-03-17 מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ 68017-06-20 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני
בעניין: כבוד השופט הישום אבו שחאדה
מדינת ישראל
ע"י עוה"ד עדי בן חיים

נגד
- פלוני
ע"י עוה"ד הישום קבלאן בשם עו"ד משה
אלון

גזר דין

כתב האישום ב-ת"פ 56373-03-17

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר כולל שני אישומים. הנאשם כפר בכתב האישום ונשמעו הראיות.
2. באישום הראשון, יוחסה לנאשם עבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין). על פי עובדות האישום הראשון, ביום 29.12.16, בשעה 14:00 או בסמוך לכך, השתחרר הנאשם מאשפוזו במחלקה ג' בבית החולים בבאר יעקב. עת קיבל הנאשם את מכתב השחרור שלו, פנה לאחד האחים שעבדו במחלקה בשם מחמוד אבו חמד (להלן: מחמוד) ואמר לו: **"אני מכיר ערבים מכפרים ברחבי הארץ, ואני אנקום בך על זה שקשרת אותי וגררת אותי באותו לילה, כמו שקשרת אותי וגררת אותי באותו לילה, אני ארים אותך למעלה"**.
3. באישום השני, יוחסה לנאשם עבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השני, ביום 30.12.16, בשעה 15:00 או בסמוך לכך, הגיעו שוטרים לביתו של הנאשם שבתחומי העיר לוד. עת הובל הנאשם לניידת המשטרה, אמר הנאשם לשוטר נועם כהן: **"מה הבאתם אותי על אונס, אני אנסתי שתי בחורות אתמול, אני אונס ילדים, אני פדופיל"** וכן אמר: **"אני אזיין אותך ואראה לך מה זה, העיניים האלה, והר והר לא נפגשים אבל בני אדם כן, אני ירק לך על הפנים"**. בנוסף, אמר הנאשם לשוטרים שישפריץ דם עליהם וחבל עליהם ובהמשך איים על השוטר וונדהגן

מלאקו "אשים כסף יום יום כדי שלא תמשיך להיות ברמלה ובחיים... אנקום בהם ולא אשאר חייב לאף אחד". בהמשך, עת ליווה השוטר דורון אזולאי את הנאשם לשירותים בתוך תחנת המשטרה, טרק הנאשם את דלת השירותים ואמר: "אם אתם גברים תיכנסו לתא, אני אזיין אתכם" ובהמשך פתח את מכנסיו ואמר: "בואו תמצוץ לי את הזין.. אני אזיין אותך".

4. לאחר שמיעת הראיות, ניתנה הכרעת הדין לפיה הנאשם הורשע בעבירות שיוחסו לו בשני האישומים.

כתב האישום המתוקן ב-ת"פ 68017-06-20

5. בשלב הטיעונים לעונש, הנאשם בחר לצרף לתיק זה את ת"פ 68017-06-20 של בית משפט השלום ברמלה. מדובר בכתב אישום מתוקן לפיו ביום 20.12.19 בשעה 02:20, או בסמוך לכך, בתחומי העיר לוד החזיק הנאשם בסם מסוכן מסוג MDMA במשקל 0.9134 ובנוסף 5 טבליות מסוג MDMA. הנאשם הורשע בעבירה של החזקת סם לצריכה עצמית לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] התשל"ג - 1973.

טענות הצדדים לעונש

6. בא כוח המאשימה טענה שיש להתייחס לכל אחד מהאישומים שב-ת"פ 56373-03-17 כאירוע העומד בפני עצמו ולכן מתחם העונש ההולם לכל אחד מהאירועים הללו נע בין 6 ועד 18 חודשי מאסר בפועל. בנוסף, טענה שלגבי העבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית ב-ת"פ

68017-06-20 נע בין מאסר על תנאי ועד 10 חודשי מאסר בפועל. בנוסף, הפנתה לרישום הפלילי של הנאשם (ת/5) ואשר כולל 8 הרשעות קודמות בעבירות אלימות ועבירות רכוש. לחובתו של הנאשם מאסר על תנאי שקיימת מחלוקת בין הצדדים האם הוא חל בנסיבות העניין, או לא, ועל כך אדון בפרק נפרד.

7. בא כוח הנאשם טען שלנאשם יש רקע פסיכיאטרי ויש לראות את העבירות מושא ת"פ

56373-03-17 כעבירות שבוצעו בקרבה לסייג לאחריות פלילית, דבר שמחייב הפחתה מגבולות מתחם העונש ההולם. בנוסף, הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, שהוא דר רחוב, ללא מסגרת תמיכה משפחתית ומתקיים מקצבה של המוסד לביטוח לאומי. כמו כן, טען שהמאסר על תנאי שניתן בעבר בעניינו אינו חל על העבירות מושא גזר הדין.

הטענה שהעבירות ב-ת"פ 56373-03-17 בוצעו בקרבה לסייג לאחריות פלילית

8. הטענה של ההגנה שעבירות האיומים שפורטו ב-ת"פ 56373-03-17 בוצעו בקרבה לסייג לאחריות

פלילית ולכן יש להפחית מגבולות מתחם העונש ההולם לגביהן, דינה להידחות.

9. אומנם, עבירת האיומים באישום הראשון בוצעה בסמוך לשחרורו מבית החולים עקב אשפוז פסיכיאטרי ועבירת האיומים שבאישום השני בוצעה ביום שלאחר מכן. עם זאת, הנאשם לא הוכיח את טענתו שעבירות אלה בוצעו בקרבה לסייג לאחריות פלילית עקב אי שפיות הדעת.

10. יוזכר, הנאשם כפר בעובדות שני האישומים ונשמעו הראיות עד תום. הנאשם לא טען שעומדת לו הגנה של "אי שפיות הדעת" לפי סעיף 34 לחוק העונשין, אלא טען שעומדת לו טענת "שכרות" לפי סעיף 34ט לחוק העונשין. הטענה שמתקיים הסייג של "שכרות" עקב נטילה של תרופות פסיכיאטריות נדונה בהרחבה בהכרעת הדין ונדחתה.

11. יתר על כן, התקבלה חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו של הנאשם מיום 29.1.18 ובה נקבע שלנאשם היתה כשירות מהותית ודיונית לעמוד לדין. בעמוד 2 לחוות הדעת נאמרו הדברים הבאים ואשר מתייחסים למועד שחרורו מבית החולים בעת ביצוע עבירת האיומים שבאישום הראשון:

"על פי הרשומה הרפואית בעניינו מיום זה (29/12/16), שחרורו מהמחלקה נידון במסגרת וועדה פסיכיאטרית מחוזית, לאור התנגדות משפחתו לשחרורו מאשפוז. בעניינו נכתב (ע"י ד"ר זאנה יקירביץ, מנהלת המחלקה):

"בוועדה התרשמו מקיום של קווי אישיות אנטי סוציאליים, ללא תכנים פסיכוכטיים. התקבלה החלטה של פסיכיאטר מחוזי לשחררו. בימים האחרונים בלטו בצורה ניכרת התנהגות נצלנית, עבריינית, דרש תשומת לב רבה, היה מניפולטיבי, התייחס למטופלים ולצוות בצורה לא מכבדת ... הרושם שהמשך שהותו במחלקה מזיקה גם לו וגם למטופלים אחרים."

(ההדגשה במקור)

12. יתר על כן, בעמוד 3 לחוות הדעת הפסיכיאטרית מיום 29.1.18, נאמרו הדברים הבאים, שגם הם מתייחסים למצבו של הנאשם בסמוך למועד ביצוע עבירת האיומים באישום הראשון:

"במכתב סיכום האשפוז (חתום ע"י ד"ר זאנה יקירביץ, 29/12/16) שמתאר את מהלך האשפוז, נכתב בעניינו כדלקמן: "... התקשה לקבל גבולות וכללים של המסגרת ... יצא לחופשה ... שתה אלכוהול, השתמש בסמים, התנהג בצורה אלימה על פי דיווח של המשפחה ... חזר למחלקה ... היה קולני, דרשני, חסר שקט ... בני המשפחה פנו לפסיכיאטר המחוזי עם התנגדות לשחרור. הם תיארו התנהגות מאיימת כלפיהם בהיותו שיכור ... בבדיקתו היום ... אין מחשבות שווא, אינו נראה הלוצינטורי... מבקש להשתחרר ... אינו רואה כל בעיה בשימוש בסמים ...

בבדיקות חוזרות לא התרשמנו מקיום של מצב פסיכוטי, אלא דפוסי התנהגות אימפולסיביים ...
אין כל סיבה להמשך אשפוז במחלקה הפסיכיאטרית ... בדומה לאשפוזו הקודמים, במהלך
האשפוז ניכרו סימנים של התנהגות אימפולסיבית, מגמתית, נצלנית עם סף גירוי נמוך ...".

אבחנותיו במסגרת המסמך הנ"ל היו כדלקמן: שימוש לרעה בסמים ובחומרים פסיכו - אקטיביים
וכן הפרעת אישיות אנטי - סוציאלית.

(ההדגשות במקור)

13. הדברים שהובאו לעיל מתוך חוות הדעת הפסיכיאטרית מיום 29.1.18 ואשר מצטטים את סיכום
האשפוז בעניינו מיום 29.12.16, קרי מועד ביצוע עבירת האיומים כלפי האח של בית החולים בעת
שחרורו מאשפוזו, מדברים בעד עצמם. די בהם על מנת לדחות את טענתו של הנאשם שבעת ביצוע
עבירת האיומים באישום הראשון ובעת ביצוע עבירת האיומים באישום השני, היה במצב של קרבה לסייג
של אחריות פלילית.

הטענה של הנאשם שהמאסר על תנאי לא חל

14. במסגרת תפ"ח (מחוזי מרכז) 66174-09-14 מיום 8.2.16, ניתן גזר דין בעניינו של הנאשם עקב
הרשעתו בעבירות של הטרדה מינית והתנכלות וכן תקיפה הגורמת חבלה. הושת על הנאשם, בין השאר,
מאסר על תנאי שנוסח כדלקמן (להלן - **המאסר על תנאי**):

"4 חודשי מאסר על תנאי, התנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך שלוש שנים מהיום אחת
מהעבירות שבהן הורשע וכן כל עבירת מין, או עבירת אלימות כלפי הגוף".

(ההדגשה שלי, ה'א'ש')

15. המאשימה טענה שהרשעתו של הנאשם בשתי עבירות אלימות בשני מועדים שונים וזאת במסגרת ת"פ
56373-03-17, עושה את המאסר על תנאי שהובא לעיל לחב הפעלה. לעומת זאת, ההגנה טענה
שהמאסר על תנאי מתייחס ל"עבירת אלימות כלפי הגוף", קרי אלימות פיזית ממש על ידי תקיפת גופו
של אדם, ולא איומים לפגוע בגוף.

16. טענת ההגנה דינה להידחות והנני קובע כי המאסר על תנאי הוא אכן חב הפעלה, כפי שטענה
המאשימה.

17. הלכה מושרשת וידועה היא שהמבחן לתחולתו של מאסר על תנאי הוא מבחן מהותי ענייני ולא מבחן טכני פורמאלי. במקרה שבפני, על פניו, ברור שיש להפעיל את המאסר על תנאי. כידוע, כבר נקבע בפסיקה כי בעת שניתן מאסר על תנאי לגבי "עבירת אלימות", הדבר כולל בתוכו גם "עבירת איומים". כמו כן, נקבע: "כי שימוש בכח לשם פגיעה בגופו של אחר, או איום לעשות שימוש בכח שכזה, הם מן המעשים המצויים בגרעינו של אותו מושג [האלימות - ה'א'ש']. פלוני, המגלה בדיבורו רצון לחנוק בזרועותיו לחנוק אחר - וכך עשה המבקש שבפני - נוהג לפי כל דעה מנהג אליים" (רע"פ 8188/09 דבורה נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו, 25.10.09, פסקה 4 להחלטתו של כבוד השופט לוי).

18. במסגרת ת"פ 56373-03-17 הנאשם איים באישום הראשון לפגוע בגופו של האח שעבד בבית החולים, ובאישום השני, איים לפגוע בגופם של השוטרים שבאו לעצור אותו. אילו היה מאיים לפגוע ברכושם, או בשמם הטוב, בלבד, ייתכן שניתן היה לטעון שהמאסר על תנאי לא חל, אך זה לא המקרה.

19. כידוע, הפסיקה נתנה לביטוי שנהוג לכלול במאסרים על תנאי "שלא יעבור עבירת אלימות", פרשנות מהותית ומרחיבה. ראו למשל:

א. ע"פ 6420/10 סלסנר נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.8.11). באותו מקרה, הושת על המערער בעבר מאסר על תנאי שבו נאמר "שלא יעבור כל עבירת אלימות". במהלך תקופת התנאי הנאשם ביצע עבירת שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין ואשר נאמר בו "הגונב דבר, ובשעת מעשה או בתכוף לפניו או לאחריו מבצע או מאיים לבצע מעשה אלימות באדם...". וכאן עלתה השאלה האם איום לבצע אלימות הוא בגדר עבירת אלימות. בית המשפט העליון השיב על שאלה זו בחיוב תוך הפעלת המבחן המהותי.

ב. רע"פ 6352/12 סעדה נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.9.12). באותו מקרה, המבקש הורשע בעבר ובמסגרת גזר הדין הוטל עליו מאסר על תנאי שקבע "לא יעבור עבירה שיש בה יסוד של אלימות והיא פשע". במהלך תקופת התנאי ביצע, בין השאר, עבירה של חבלה במזיד ברכב. כאן עלתה השאלה האם העבירה של חבלה במזיד ברכב היא עבירה שיש בה יסוד של אלימות. בית המשפט העליון השיב על שאלה זו בחיוב וקבע שאלימות נגד רכוש גם היא אלימות. ליישום נוסף של הלכה זו, ראו רע"פ 4606/16 מסרי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.4.18), פסקה 15 להחלטתו של כבוד השופט קרא.

ג. ע"פ 308/06 מדינת ישראל נ' סבן (פורסם בנבו, 15.5.06). במקרה זה, בעבר הושת על המשיב מאסר על תנאי בגין כל עבירת אלימות מסוג פשע. לימים, במהלך תקופת התנאי, ביצע עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה והועמד לדין בבית המשפט המחוזי. בית המשפט המחוזי קבע שהמאסר על תנאי לא חל. המדינה ערערה לבית המשפט העליון, הערעור התקבל, ונקבע שיש להפעיל את התנאי בשל קיומו של יסוד של אלימות בעבירה של סיכון חיי

אדם בנתיב תחבורה.

מתחם העונש ההולם לגבי שתי עבירות האיומים

20. מקובלת עליי טענת ההגנה שיש לקבוע מתחם עונש הולם אחד לגבי שתי עבירות האיומים שמופיעות בת"פ 56373-03-17, וזאת בשל הזיקה ההדוקה שבין שני האירועים. באישום הראשון, מדובר באיומים על אח בבית חולים ובאישום השני מדובר באיום על שוטרים שבאו לעצור אותו בעקבות האישום הראשון.

21. בפסיקה נקבע **"שבעת שמדובר באיומים שמושמעים כלפי שוטרים המבצעים את תפקידם כדין, יש להחמיר בענישה וכי אל מול אלימות שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה מאחורי סורג ובריח"** (רע"פ 1922/11 רחמימוב נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו, 17.3.11), החלטתו של כבוד השופט גוברמן).

22. לדברים דומים לגבי הצורך להחמיר בענישתם של מי שמאיימים על שוטרים ועובדי ציבור, וזאת בדרך של השתת מאסרים מאחורי סורג ובריח, ראו גם דבריו של כבוד השופט רובינשטיין ב-רע"פ 2019/11 **מיארה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.3.11) פסקה ז'; וגם רע"פ 1648/14 **יפרח נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.4.14), פסקה 10 להחלטתו של כבוד השופט שוהם.

23. מעבר לכך, קיימת חומרה משל עצמה בהשמעת דברי איום ותקיפה של עובדי רפואה, כגון רופאים ואחים, בעת מילוי תפקידם הרפואי. כך למשל ב-רע"פ 7220/19 **זגורי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.2.20) בפסקה 13, כבוד השופטת וילנר קבעה את הדברים הבאים:

"אם לא די באמור עד כה, הרי שבענייננו חומרתן של העבירות אשר ביצע המערער מקבלת משנה תוקף אף נוכח העובדה כי האלימות והאיומים המתוארים לעיל, הופנו כלפי צוות רפואי - רופא ואח - בעת מילוי תפקידם. בהקשר זה, ראוי לציין כי אין להשלים עם מצב בו אנשי צוות רפואי, האמונים על צרכיו החיוניים של הציבור, יחשו כי הם מאוימים או ימצאו עצמם מוכים ומותקפים על ידי מטופל או בני משפחתו בעת שהם עושים את מלאכתם נאמנה".

בהמשך, באותה פסקה, נקבע גם כי:

"עוד יצוין כי מעשה אלימות או איומים המופנים כלפי צוות רפואי הניצבים על משמרתם, אינם פוגעים "רק" בקורבן העבירה מושא התקיפה או האיומים, כי אם בשלומם של

החולים כולם (ראו גם: ע"פ 3036/92 **חמודה נ' מדינת ישראל**, פסקה 6 (24.11.1992)). מעשים אלה מחייבים אפוא ענישה מחמירה - אשר תבטא גמול ראוי בגין הפגיעות האמורות, וכן תשמש כאמצעי להרתעת הרבים מפני ביצועם. זאת בייחוד על רקע המציאות בימינו בה נוכחים אנו לצערנו כי איומים על רופאים ואחיות ואף תקיפתם של אנשי צוות רפואי - הינם חזון נפרץ."

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

24. לפסיקה נוספת של בית המשפט העליון, ראו כדלקמן:

א. ע"פ 3877/12 **אבו גוש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 9.1.13). במקרה זה המערער איים על רופא בקופת חולים ודרש שייתן לו סך של 200 ₪ וגם אישור מחלה. הושתו עליו שנתיים מאסר בפועל. ערעורו לבית המשפט העליון נדחה.

ב. ראו גם את הפסיקה שלהלן שעניינה תקיפה של רופא ואח. אומנם מדובר במקרים חמורים יותר מהמקרה שבפני, אך הם מבטאים את הרוח שנושבת מהפסיקה בדבר החובה שמוטלת על בתי המשפט להגן על צוות רפואי במילוי תפקידו על ידי החמרה בענישתם של אלה שפוגעים בהם (רע"פ 3695/20 **חן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.6.20); רע"פ 5458/12 **ליכטמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.7.12); ע"פ 3036/92 **חמודה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.11.92); ע"פ 2712/09 **שמילוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.11.09).

25. לאחר עיון בכל הפסיקה שצוטטה לעיל, הנני קובע שמתחם העונש ההולם בגין שתי עבירות האיומים שמופיעים בת"פ 56373-03-17 נע בין 6 ועד 18 חודשי מאסר בפועל, בצירוף מאסר על תנאי וקנס.

מתחם העונש ההולם לגבי העבירה של החזקת סם לצריכה עצמית

26. מתחם העונש ההולם שהוצע על ידי המאשימה, החל ממאסר על תנאי ועד 10 חודשי מאסר בפועל, הוא מתחם הגיוני וסביר ומתיישב היטב עם הפסיקה של בית המשפט העליון ובכוונתי

אמצו.

העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם

27. בעת קביעת העונש המתאים בתוך מתחמי העונש ההולם שנקבעו לעיל, לקחתי בחשבון לקולא את הנתונים הבאים: העובדה שהנאשם הוא דר רחוב, לא עובד, נעדר תמיכה משפחתית ומתקיים מקצבה של המוסד לביטוח לאומי; באשר ל-ת"פ 68017-06-20 שעניינו עבירה של החזקת סם לצריכה עצמית, לקחתי בחשבון את הודייתו של הנאשם והחיסכון בזמן שיפוטי.

28. כמו כן, לקחתי בחשבון לחומרא את הרישום הפלילי של הנאשם הכולל 8 הרשעות קודמות בעבירות אלימות וגם נדון מספר פעמים לעונשי מאסר בפועל לתקופות משמעותיות.

29. לסיכום, הנני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 8 חודשי מאסר בפועל.

ב. הנני מפעיל את המאסר המותנה של 4 חודשים שהושתו על הנאשם במסגרת תפ"ח (מחוזי מרכז) 66174-09-14, מיום 8.2.16, וזאת במצטבר לעונש שהושת לעיל.

סה"כ ירצה הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 30.12.16 ועד ליום 2.1.17, ואשר נוגעים ל-ת"פ 56373-03-17.

ג. 5 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך 3 שנים ממועד שחרורו, לא יבצע עבירת אלימות, או עבירה כלשהי לפי פקודת הסמים המסוכנים.

30. לאור העובדה שהנאשם הוא דר רחוב ונעדר אמצעים כלכליים כלשהם, לא מצאתי לנכון להשית עליו קנס כספי.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתן היום, א' כסלו תשפ"א, 17 נובמבר 2020, במעמד הצדדים.